

XXIII.

De taveerne van Riekje Wipneus was vol krijgslieden, allen officieren van de Zwarte Jagers. De struische waardin en hare dienstmaagden schenen volstrekt geen schrik meer te gevoelen voor de geduchte partijgangers, welke zij zich vroeger als woestelingen, ja, als echte monsters hadden voorgesteld. Dat het lustige gasten waren kon niet betwijfeld worden, want ze konden eten en drinken elk voor tien. Maar wat zij aten en dronken betaalden ze met goede, klinkende munt. Volgens Riekje's oordeel waren zij veel eerlijker en deftiger dan het grafelijk krijgsvolk. Ook nam zij het heure gasten volstrekt niet kwalijk, dat deze haar soms plaagden om heur aardig gevormd neusje; en wanneer zij hun de kroezen bier of nede voorzette, had zij voor elk hunner een lachend knikje of hartelijk woord over.

In den hoek bij het venster zat een kleine groep mannen in druk gesprek. Het waren Bertrand, Kurt, Wido en een paar oversten van afdeelingen. Bertrand was juist bezig het avontuur te vertellen, dat hij een uur te voren op het burgplein had gehad met Boso en de koorheeren van het kapittel, toen plotseling de zware galmen der banklok hun oor troffen.

Allen sprongen recht en luisterden.

— De banklok, riep Bertrand. Hoort, hoe zij stormt! Wat mag dat beduiden?

Zich vervolgens tot de aanwezigen keerend, die zwijgend en onbeweeglijk stonden:

— Jagers, de banklok luidt! Dus dreigt er gevaar! Begeeft u aanstonds naar de vereenigingsplaatsen uwer afdeelingen. Binnen een half uur moeten al de Zwarte Jagers gereed zijn om op te rukken naar de plaatsen, welke ik hun zal aanwijzen. Mijne lijfwachten en de loopers zullen op de groote markt post vatten! Gaat!

Eenige oogenblikken nadien was er geen enkel Zwarte Jager meer in den omtrek te bespeuren. Bertrand en zijne twee vrienden snelden naar het raadhuis. Onderweg ontmoetten zij verscheidene gezwoornen: deze konden hun niet de minste inlichting geven en verkeerden zelf in angstige spanning. Overal op hunnen weg zagen zij poorters over de straat loopen, de eenen

huiswaarts om zich te wapenen, de anderen reeds gewapend en zich naar de vereenigingsplaats hunner afdeeling spoedend. En steeds luider klonk de banklok door de lucht.

Toen Bertrand en degenen, die hem vergezelden, in de raadzaal verschenen, bevonden zich daar reeds meester Berthold, een drietal gezwornen en eenige oversten van afdeelingen, aan welke laatste hij bezig was bevelen te geven. Bertrand wachtte zich wel hem te onderbreken en hield zich terzijde tot de laatste der officieren vertrokken was.

— Welnu, meier, wat is er aan de hand?

— De strijd gaat herbeginnen, antwoordde Berthold op somberen toon. De hertog is in aantocht met een ontzaglijk leger. Men spreekt van veertigduizend man. De voorhoede is reeds in 't zicht der stad.

— Heel wel. Zijn al de verdedigingswerken in goeden staat?

— Ja.

— Ontbreekt er niets op de muren?

— Neen.

— Hebben al uwe afdeelingen de noodige onderrichtingen gekregen?

— Ja.

— Hebt gij, zooals ik u aangeraden heb, de stad van levensmiddelen voorzien?

— Onze voorraadplaatsen zijn vol.

— Dan mag de hertog komen. We zullen hem ontvangen op eene wijze, die hem stof tot nadenken zal geven.

De oogen van Berthold schitterden.

— Stellig zullen wij dat, vriend Bertrand. Wij zullen ons tot het uiterste verdedigen, en zoo het gebeurt dat het ruwe geweld de overhand bekomt, dan, liever dan Meersenberg over te geven, steek ik haar aan de vier hoeken in brand.

— Gij hebt gelijk, antwoordde Bertrand eenvoudig. Ik denk echter dat het zoo ver niet zal komen. De hertog zal, na twee of drie vruchteloze aanvallen, er waarschijnlijk toe besluiten in onderhandelingen te treden.

— Denkt ge dat? Waarom?

— Omdat het machtige leger, waarmede hij thans Meersenberg bedreigt, niet met dit doel bijeengebracht is, maar wel om Hendrik van Namen en dezes bondgenoot, den graaf van Henegouw, aan te tasten. Een beleg met de onvermijdelijke bestormingen er bij, kost altijd den belegeraars meer volk dan den belegerden. En de hertog heeft al zijn volk noodig om over zijne beide vijanden te kunnen zegevieren. Als veldheer weet hij zeer wel dat een mislukt beleg een doorslecht middel is om geestdrift en strijd lust te verwekken; vervolgens kan hij niet lang vóór Meersenberg blijven, want daardoor gunt hij zijne tegenstrevers meer tijd

om benden aan te werven. En daarom, vriend, denk ik dat gij de zaak al te somber inziet.

— Heer Bertrand heeft gelijk, sprak Wido.

— Natuurlijk! bevestigde Kurt.

— Uwe redeneering is juist, antwoordde Berthold. Het komt er dus op aan ons goed te verdedigen.

En zich tot de andere gezwornen wendend:

— Wie denkt er anders over? Hij spreke!

— Ten strijde! Ten strijde! klonk het door de zaal.

Willem van den Beemd en een paar anderen deelden echter niet in de algemeene opgewondenheid. Zich tegen den hertog van Brabant verzetten, was dat geene majesteitschennis?

— Kwade werken komen te kwaden loone, mompelde de eene.

En Willem die lang de kloosterschool bezocht had, liet er wijsgeerig op volgen:

— Tuam ipsius animam gladius pertransibit!*

Lode van het Huis ter Beke had die woorden gehoord en verstaan.

— Loop naar den drommel, gij en uwe voorspellingen, grolde hij. Ik heb ook Latijn geleerd bij de broeders, en tegenover uwe spreuk zet ik er eene andere, die veel mannelijker klinkt: *Audentes Fortuna juvat!***

— De toekomst zal bewijzen wie van ons beiden gelijk heeft, was het koele antwoord.

Hunne samenspraak, die heel waarschijnlijk zeer vinnig zou geworden zijn, werd onderbroken door den meier, die met het gevest van zijn zwaard op de tafel klopte om stilte te vragen.

— Gezwornen van Meersenberg, riep hij, gij weet allen wat er u te doen staat. Dat elk zich naar zijn post begeve en er de strengste waakzaamheid uitoefene. Het is de laatste strijd, dien wij te doorworstelen hebben om onze zaak te doen zegepralen. De gemeente van Meersenberg rekent op u allen! Naar de muren!

— Naar de muren! Naar de muren!

* Gij zelf, gij zult door het zwaard vergaan.

** De fortuin begunstigt de stoutmoedigen.

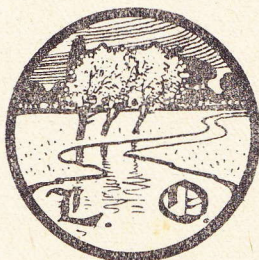

GEMEENTE!

EEN VERHAAL UIT DE XIIe EEUW.

DOOR

C. DE KINDER.

LODEWIJK OPDEBEEK

Uitgever.

— ANTWERPEN —

1914.